

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3706/2022
26.12.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић и Надежде Видић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Душан Башић, адвокат из ..., против туженог Друштва за приватно обезбеђење „G4S Secure Solutions“ доо Београд, чији је пуномоћник Слободан Доклестић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4973/21 од 11.02.2022. године, у седници одржаној 26.12.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4973/21 од 11.02.2022. године.

ОДБИЈАЈУ СЕ захтеви тужиоца и туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду П1 26/2018 од 02.06.2021. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да суд поништи решење туженог број ../17 од 05.09.2017. године о отказу уговора о раду тужиоца. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се тужени обавезе да га врати на послове и радне задатке које је обављао до дана отказа уговора о раду. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужиоца којим је тражио да му тужени накнади трошкове парничног поступка. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужилац да накнади туженом трошкове парничног поступка у укупном износу од 249.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 4973/21 од 11.02.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијени су захтеви тужиоца и туженог за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужени је дао одговор на ревизију.

Врховни суд је испитао побијану пресуду применом одредбе члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 18/20), и утврдио да је ревизија тужиоца неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности. Наводима ревизије тужиоца да другостепени суд није дао разлоге за одлуку и да постоји противречност између датих разлога и стања у списима због чега пресуда има недостатке због који се не може испитати, да је пропустио да оцени поједине доказе, као и да је првостепени суд онемогућио тужиоца да расправља, указује се на битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. у вези члана 5. и 8. ЗПП и члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, које нису прописане као ревизијски разлог у смислу члана 407. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог на неодређено време почев од 22.12.2006. године, а према уговору о раду од 28.01.2015. године, обављао је послове службеника обезбеђења ... категорије Решењем туженог број ../17 од 05.09.2017. године, тужиоцу је отказан уговор о раду због повреде радних обавеза. Као разлоге, доносилац решења је навео да тужилац дана 21.03.2017. године није носио кофер за електрохемијску заштиту вредности, већ је транспорт новца клијентима „Raiffeisen Bank“ у ... обављао у врећама, супротно члану 38. Закона о приватном обезбеђењу, затим дана 22.03.2017. године, обављајући посао транспорта новца, приликом стајања на стопу клијента „Комерцијалне банке“ у ..., истовремено држао отворена сувозачева и клизна врата на возилу за транспорт, супротно тачки 3. став 3. Упутства за професионално обезбеђење транспорта готовине и вредности и истог дана транспорт новца за „Sociate General Bank“ у ... вршио у врећама уместо у коферу за електрохемијску заштиту вредности и приликом извршавања радних обавеза за „Intesa Bank“ у експозитури ... сиви кључ „опенер“ и кофер за електрохемијску заштиту истовремено уносио у банку. Дана 21.03.2017. године у експозитури „Raiffeisen Bank“ у ..., транспортовано је 15.000.000,00 динара, за регионални трезор у Новом Саду. Извршен је транспорт новца од „G4S Secure Solutions“ и то од стране тужиоца АА, вође тима за транспорт новца и сведока ББ који је потврдио да је 21.03.2017. године вршен транспорт готовинског (папирног) новца у пластичним врећама иако је транспорт готовинског папирног новца требало да се врши у специјалном металном коферу, како је то прописано процедуром туженог. Тужилац се приликом саслушања није изјашњавао о предметној повреди радне обавезе. Тужилац је 04.01.2017. године, упознат од стране непосредног руководиоца са радним упутствима туженог која се примењују у обезбеђивању готовине и вредности у транспорту (Cit). Тужиоцу је упућено Упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду 11.05.2017. године и у изјашњењу од 27.06.2017. године, у односу на околности од 21.03.2017. године, тужилац се изјаснио да је посао обављао у складу са прописима

и процедурама, а да због протекла времена није у стању да се тачно сети догађаја, дајући детаљније изјашњење у односу на околности од 22.03.2017. године.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је на основу члана 179. став 2. и 191. став 1. Закона о раду, члана 38. став 1. Закона о приватном обезбеђењу и члана 55. став 2. и 57. став 1. Правилника о раду (Пречишћен текст) бр. 16 од 29.12.2016. године, закључио да оспорено решење није незаконито, с обзиром да је тужилац извршио повреде радне обавезе од 21.03.2017. године и 22.03.2017. године наведене у оспореном решењу, када је исказао крајњу (грубу) непажњу приликом предузимања описаних аката повреде радних обавеза. Другостепени суд је прихватио правну аргументацију првостепеног суда да је тужилац дана 21.03.2017. године, својом кривицом учинио повреду радне обавезе несавесног и немарног извршавања радних обавеза, за које је послодавац био овлашћен да у откаже уговор о раду у којој ситуацији није био дужан да се бави питањем да ли је запослени учинио и друге повреде радне обавезе које му се стављају на терет.

На напред утврђено чињенично стање, правилно је примењено материјално право када је тужбени захтев тужиоца одбијен.

Одредбом члана 179. став 2. тачка 1. Закона о раду („Сл. гласник РС“, бр.24/05...75/14), прописано је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који својом кривицом учини повреду радне обавезе ако несавесно или немарно извршава радне обавезе.

Одредбом члана 55. став 2. Правилника о раду туженог број. 16 од 29.12.2016. године, прописано је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом, ако својом кривицом учини повреду радне обавезе и то: ако несавесно или немарно извршава радне обавезе (тачка 1), ако учини другу повреду радне обавезе утврђену Правилником о раду односно уговором о раду (тачка 5). Чланом 57. став 1. алинеја 3. овог Правилника, прописано је да се под повредом радне обавезе у смислу члана 55. став 2. тачка 5. овог правилника између осталог сматра неовлашћена употреба, злоупотреба или немаран однос према имовини послодавца и клијента, свака повреда и непоштовање прописаних правила и процедура које послодавац примењује у свом раду, а нарочито професионалног кодекса или кодекса професионалне етике.

Чланом 38. став 1. Закона о приватном обезбеђењу („Сл. гласник РС“, бр.104/13...42/15), прописано је да правна лица и предузетници за приватно обезбеђење могу вршити послове обезбеђења преношења новца и вредносних пошљици пешице, при чему морају користити системе за електрохемијску заштиту вредности. Ставом 2. овог члана прописано је да изузетно, ако се пренос новца или вредносне пошљике врши блиндираним, односно специјалним возилом без система електрохемијске заштите у пратњи службеника обезбеђења од возила до тачке преузимања/депоновања новца, мора се налазити најмање још један наоружани службеник обезбеђења.

У конкретном случају, тужилац је као део двочлане посаде возила СИТ ID бр. ..., дана 21.03.2017. године обављао послове транспорта новца-15.000.000,00 динара (само папирни новац) за регионални трезор у Новом Саду. Том приликом није носио кофер за електрохемијску заштиту вредности, већ је транспорт вршио у врећама, а био је

узнат од стране непосредног руководиоца са радним упутствима туженог која се примењују у обезбеђивању готовине и вредности у транспорту (Cit), па је правилан закључак другостепеног суда да је тужилац учинио повреду радне обавезе, с обзиром да је овакво поступање супротно обавези из члана 38. Закона о приватном обезбеђењу на који начин је тужилац својом кривицом учинио повреду радне обавезе несавесног и немарног извршавања радних обавеза за коју је послодавац био овлашћен да му откаже уговор о раду. Пре доношења оспореног решења тужени је у смислу члана 180. Закона о раду тужиоца упозорио на постојање разлога за отказ уговора о раду и оставио му је рок за изјашњење, чиме му је омогућено право на одбрану. За постојање основа за доношење решења о отказу уговора о раду, довољна је испуњеност правног и чињеничног основа, као што је у конкретном случају повреда од 21.03.2017. године. Стога, ревизијски наводи којим се оспоравају повреде радних обавеза у преосталом делу нису од утицаја с обзиром да је одговорност за само једну од повреда радних обавеза довољна да се запосленом откаже уговор о раду, а то је у конкретном случају повреда радне обавезе од 21.03.2017. године која се тужиоцу ставља на терет.

Наводи ревидента да је другостепени суд погрешно констатова да је неспорно постојање повреде радне обавезе од 21.03.2017. године, није од значаја за одлуку, с обзиром да је постојање ове повреде утврђено након изведених доказа. У преосталом делу ревидент оспорава утврђено чињенично стање спорећи оцену изведених доказа, што у смислу члана 407. став 2. ЗПП, није дозвољен ревизијски разлог.

Како је тужиоцу законито отказан уговор о раду, тужени није у обавези да тужиоца врати на рад на основу члана 191. Закона о раду, због чега је правилно одбијен захтев тужиоца за реинтеграцију као споредни захтев.

Из наведених разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке пресуде.

Како је ревизија тужиоца одбијена као неоснована, одбијен је и захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка, као и захтев туженог за одговор на ревизију јер наведени трошкови нису били нужни за одлучивање о ревизији, па је на основу чланова 153. и 154. став 1. ЗПП, одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић